

Augusti 2018

Som en eremitkräfta, ja det är så man har känt sig denna sommar. Om jag nu försöker förklara mig lite mer ingående, så har denna övermåttan varma sommar föranlett att efter klockan 06:00 på morgonen fram till sisådär 22:30 på aftonen så har dörren till uteplatsen hållits stängd för att inte släppa **in** värmen. Inte en enda gång under hela denna sommaren har jag känt mig hågad att på bästa Sickan Carlssonvis ge prov på min sångarbegåvning genom att brista ut i , *Se nu tittar lilla solen in igen*. Istället har jag blängt ilsket på sol..... som dag efter dag har hindrat oss från att njuta av vår annars så underbara uteplats. Nej, som några sorts ljusskygga varelser har vi kravlat oss ut ur våra skal efter mörkrets inbrott och liksom *stulit* åt oss den lilla svalka som eventuellt gick att uppbringa. Vinter som sommar har vi skrutit över att temperaturen i egna nästet har legat på en alldeles perfekt nivå. Men någon tyckte väl att vårt skryt luktade illa och ville med våld ta denna dödssynd ur oss. Korsdrag var oss inte förunnat eftersom samtliga fönster vätter åt samma håll.

Stackars dottern som erbjöd sig att skaffa oss en fläkt i några utav stadens välsorterade butiker, blev där utskrattad å` det grövsta. Men artiga handlaren önskade henne ändå varmt välkommen åter till nästa år eller möjligtvis till vintern.

Men snart kommer även denna sommar att till vissa delar falla i glömska för nu ska vi ta oss an den stundande hösten och se vad den kan bjuda på.

Så vilka tankar ploppar då upp i huvudet när jag stretar mej upp för ”Tankebacken” till årets första medlemsträff? Jo, först och främst tänker jag att det ska bli roligt att ses igen och att alla är någorlunda krya. (*Någorlunda* får faktiskt duga, med tanke på vår ålder.)

Vid backens början får jag dock anledning att undra över om den skock med ystert plaskande gråsparvar har den ringaste aning om sommarens skogsbränder, borttorkade grödor och det klimathot som hänger som en blöt mössa över oss.

Dom verkar helt obekymrade om både Donald Trump, miljökatastrofer och valfläsk. Jag unnar dom verkligen deras bekymmerslösa liv. Upplever dom att badet i den gjyttjebruna vattenpölen känns uppfriskande, ja då är det så det är. Jag gillar vanligt. Samma vanliga Monica står och väntar på att Vera och Barbro ska komma per bil med dagens leverans av go`doppa, precis som vanligt. Pigga och fräscha ser dom ut och så även” kraftkarlarna” Gunnar och Leif som släpar bord och stolar precis lika lätt som Pelle viker sina servetter. Precis som vanligt. Vi börjar höstens första träff med att gå ut riktigt hårt. Här ska minsann inte sparas på krutet. Nu har det tänkts att vi ska bli riktiga krutgubbar och gummor i våran Pro förening.

Vi hade lite svårt att komma till skott med vår **Må bra** satsning under föregående terminer. Dels var det svårt att få tag i lämpliga lokaler och det berodde kanske på att vi hade tänkt lite stort. Vi hade ju tänkt oss att vi skulle gympa och styrketräna och vara lite trendiga. Men ibland är det faktiskt inte dumt att backa bandet, så nu har vi faktiskt tänkt återuppta våra (gamla) promenader. Men med nya tag. Nytt är att man kan välja den nivå som passar för en själv. Med rollator, lite sakta och inte så långt, lite längre sträcka eller i något raskare takt, m a o något för alla. Bäst för alla är att inte göra det så stort och pretentiöst. Bara en halvtimme om dagen kan göra underverk för vår hälsa och välmående. Vill vi få mer vetskap om vad vi med enkla medel kan göra för att må bra som äldre så finns möjlighet att gå på tre alldeles ypperliga seminarier i ämnet. Och som av en händelse är dom förlagda till Klockargården, som för många är inom promenadavstånd. Detta och mycket mera står det om i vårt välfyllda och mycket snygga programblad. Kent kunde som vanligt inte låta bli att berömma Marie Bergerbrant för det arbete hon lägger ner på att få vårt programblad lite extra lockande. Och detta har hon outtröttligt sysslat med under en herrans massa år.

Presentationen av vårt välfyllda programblads innehåll upptog i stort sett hela den halvtimme som är avsatt för information innan vi brukar välkomna in våra underhållare. Utan att vara övermodig törs jag garantera att så gott som alla kan hitta något att förlusta sig med. Och är det så att man inte alls vill knyta upp sig för någonting, vad är då lämpligare än att bara *slinka* in på en "Fredagsfika", eller ge diskmaskinen ledig och bara *slinka* in på en PUB-kväll. Eller besöka **Nya Fullerstabion** som faktiskt numera ligger i egna föreningslokalen. En underhållande film och ett glas rött/vitt eller öl därtill så blir det ju vad man kallar en helkväll.

Vill man vara lite rolig så skulle man kunna tro att våra underhållare idag skulle kunna orsaka huvudvärk. Varför heter man annars Svenssons Treooo. Men icke sa Nicke. Vi vet ju vad dom går för, vi har hört dom förut. Vad härligt det är när man träffar rätt redan så här i början på hösten. Här fullkomligt välldes det in folk som vi förstår var väldigt sugna att få vara med när det är fullt ös i Klockargården, precis som vi utlovade i programbladet. Etthundratjugotvå kaffekoppar kommer vi att få glädjen att diska upp efter avslutat möte. Och inte tror jag väl att dagens underhållning resulterade i någons huvudvärk. Kent tog tacksamt emot lite extra draghjälp inför höstens **Må bra** satsning eftersom publiken uppmanades att sträcka upp armarna i luften och gunga med till toner av, Cant buy me love. Kanske är detta vad man i dagligt tal kallas sittgympa.

Ja, men då kan vi väl säga att vi är igång då, med både det ena och det andra. Efter tidigare varma somrar har det inte sällan kommit en rejäl vinter. Så utan att måla fan på väggen som det heter, så känns det som en bra ide att träna upp kondisen och styrkan i apostlahästarna inför den stundande (eventuella) vintern.

Inom kort är det ju dags att promenera iväg till vallokalerna . Antar att någon mer än jag upplever det som att i stort sett samtliga partier har gripits av panik. Ett antal, i mitt tycke dåligt grundade vallöften dyker upp i stort sett varje dag. Har man så bra koll på den svenska ekonomin att man över en natt kan utlova satsningar på miljardbelopp. Borde inte dessa löften vara grundligt förankrade redan *innan* valrörelsen för att kunna upplevas som trovärdiga. Eller väntar man in tidpunkten då den egna valbarometern ser ut att sjunka och då som först plockar fram sitt ess ur rockärmen. Vi som är pensionärer idag är ju faktiskt inte så egoistiska att vi enbart värnar om att beskattas lika som övriga inkomsttagare i landet. Vi ser också att vi behöver ha våra skattepengar till att värna om välfärden även för nästa generationer. Brottsligheten, skolan, vården, integrationen, o. s. v. behöver sitt. Drömmen om att få se ett blocköverskridande samarbete i de frågor som är mest angelägna för landet och för det samhälle vi har just idag, tvivlar jag på att vi någonsin kommer att få uppleva.

Oavsett valutgången så har ju vi *vårt* program klart. Så nästa gång vi möts igen har vi något helt nytt och annorlunda att presentera på medlemsträffen den 25 september. Ett ryskt nationalhelgon **Vladimir** (inte Putin) men väl **Vysotskij** som kommer med delar av **Fria Proteatern**. Vi anar att vi kommer att få öka på antalet koppar då. Nya diskmaskinen är vid det här laget intrimmad och mycket effektiv. Våra salar rymmer som mest 150 personer. Kan det vara så att vi nästa gång...??

Nedför tankebacken passar det bra att nynna på Svenssons inledande låt,

”On the sunny side of the street”, för det är ju precis där jag går på väg hem efter en givande och angenäm dag.

E Lundmark